

SARAH AL-SUHAIMI

«La quota és necessària»

Sarah al-Suhaimi, que treballa de banquera a l'Àrabia Saudita, parla sobre el fet de tenir un càrrec directiu en un país conservador i respon a la pregunta de si les dones han de poder portar cotxe per ser autònomes.

Matthias Gebauer
© Der Spiegel

Al-Suhaimi és des del febrer directora executiva de la borsa saudita de Riad, el centre econòmic més important del món àrab. És, doncs, la primera dona que ocupa aquest càrrec en la història de l'Àrabia Saudita. Paral·lelament, dirigeix el departament d'inversió de l'entitat saudita National Commercial

Bank (NCB), que gestiona un patrimoni de 30.000 milions de dòlars amb prop d'un milió de clients. Al-Suhaimi té 37 anys i prové d'una família de banquers.

—Senyora Al-Suhaimi, amb el seu nomenament com a directora de la borsa de l'Àrabia Saudita s'ha fet famosa de cop, gairebé tota la premsa internacional ha escrit sobre vostè. L'ha sorprès, això?

—Ja es va publicar alguna cosa quan vaig assumir la direcció del departament d'inversió de l'NCB, però tant de ressò mundial no me l'esperava.

—Pràcticament tots els articles giren entorn del paper de la dona a l'Àrabia Saudita. Per exemple, sobre el fet que vostè, essent cap de la borsa, avui dia encara no pot conduir sola.

—La prohibició de conduir per a les dones saudites sembla que és un tema delicat. Però ni a mi ni a la majoria de dones saudites no ens treu la son. No vol pas dir que no tinguem mobilitat, que no puguem ocupar càrrecs directius i que no opinem sobre el futur del país. Les dones saudites són més llestes del que molts es pensen. Ens movem molt, encara que no estiguem al volant d'un cotxe.

—Per tant, aquesta prohibició no la molesta gens?

—Sempre em fan aquesta pregunta. És una prohibició, i les dones ens hi conformem. Però això no impedeix que participem en la modernització del país.

—Per la seva trajectòria professional, se sent un exemple a seguir?

—Amb això sóc prudent. Si sóc un exemple d'una dona saudita moderna que treballa de valent i que com a recompença aconsegueix càrrecs importants, em sembla bé. Però també hi ha moltes altres dones a l'Àrabia Saudita que assumeixen molta responsabilitat: a la família i al lloc de feina. Aquí a la borsa ja tenim per exemple un 30% de treballadores.

—També s'ha escrit, parlant sobre vostè, que el seu marit ha d'autoritzar totes les seves decisions professionals. Però, de fet, no és pas casada...

—... i, per tant, no hi ha cap home a qui hagi de demanar permís. Però la idea bàsica també és incorrecta: cap dona saudita no ha de demanar permís per acceptar una feina.

—Si una dona vol viatjar, per llei necessita un permís.

—Jo viatjo a on vull. No he tingut mai problemes, perquè el meu pare sempre m'ha fet costat. Evidentment, al país hi ha famílies conservadores. I hi ha aquesta

lleï, però no impedeix a cap dona saudita de viatjar a l'estranger. De famílies estrictes, n'hi ha a tot arreu del món. L'única diferència és que en altres llocs no se'n responsabilitza el Govern, de les normes rígides.

—Bé, això no és tan senzill. El seu Govern dona als homes el dret de limitar enormement la llibertat de les dones en el si de la família.

—Per als viatges a l'estranger potser sí. Però ha d'entendre una cosa: no pot comparar els valors de l'Àrabia Saudita amb els d'altres països. O els drets d'una dona saudita amb els de les dones alemanyes. Aquí ningú no vol portar la vida dels europeus o dels nord-americans.

—Creu, doncs, que les crítiques que es fan a l'Àrabia Saudita sobre els drets de les dones són des de la superioritat.

—Jo respecto totes les opinions. Però no es poden posar al mateix nivell els valors occidentals i els de l'Àrabia Saudita. A Alemanya ningú no es preocupa de com veuen els nord-americans la vida i els costums alemanys. És important que les persones estiguin satisfetes amb la seva vida; i aquí no trobarà gaires queixes o insatisfaccions. Les crítiques des de l'estranger no són representatives de l'opinió pública de l'Àrabia Saudita.

—Vostè es troba en una bona posició: prové d'una família privilegiada, ha tingut llibertat en diversos àmbits i per això ha pogut fer carrera amb més facilitat.

—La majoria de dones que he conegut al sector financer treballen perquè necessiten una segona font d'ingressos per a la família. En aquest sentit, la seva tesi no és correcta. La meua experiència em diu més aviat que, si un neix ric, sol tenir poques ganes de treballar de valent.

—Afirma, doncs, que a la societat saudita no hi ha obstacles per a les dones?

—És clar que n'hi ha! A l'Àrabia Saudita les dones també lluiten per trobar l'equilibri adient entre feina i vida privada, entre la carrera i la família. Però ens diferencia una cosa: arreu del món les dones combaten el problema de guanyar menys diners que els homes per la mateixa feina. Això aquí és diferent, es paga exactament el mateix sou a homes i dones. I des de fa temps.

—Per què es considera aleshores arreu del món que l'Àrabia Saudita és un país retrògrad?

—Som un país amb tradicions i costums antics, alguns poden semblar fins i tot irracionals. Però els estrangers no haurien d'extreure conclusions sense saber com és la vida aquí. Volem canviar, i ho farem, tant econòmicament com socialment. Però ho farem a la nostra velocitat i no perquè ens ho diguin des de fora.

—El seu Govern ha anunciat fa poc un programa de modernització, l'anomenat Visió 2030. El programa preveu que aquell any el 30% de les dones estaran treballant. Això és realista?

—La qüestió no és si és realista o no. S'ha d'aconseguir. Necessitem la capacitat productiva de la població femenina, no podem continuar exclouent del mercat laboral el 50% dels saudites. La quota només és un objectiu, des del meu punt de vista s'ha d'assolir abans del que està previst.

—És força inhabitual que un Govern decreti una quota de dones.

—Això no és una idea o una visió, és una necessitat. A l'Àrabia Saudita tenim dones molt ben formades, i vivim en un món global. Si volem que les dones es quedin al país, per promoure el progrés, han de poder arribar als llocs de treball per als quals han estudiat de valent.

—Avui el món de les finances encara està dominat per homes. A tot arreu.

—És veritat. Però precisament els nostres bancs són molt més progressistes que en altres llocs. Calculo que un 15% dels banquers són dones, sobretot en la ban-

ca d'inversió. El sector és jove, per això és capdavanter pel que fa a la igualtat.

—Tot i així, la seva carrera encara és l'excepció...

—Això no és cert. Ja que quan parlo d'un 15% de banqueres no em refereixo a empleades de taulell. Fixi's en el meu banc: la directora de finances és una dona i el departament de seguretat —que ara, amb l'ascens dels perills cibernètics, és una funció central— el dirigeix una dona. Això són càrrecs elevats.

—Què canviarà si hi ha més dones que treballen en l'economia, i també al Govern?

—Espero que passi el mateix que s'ha demostrat a Europa i altres llocs: les dones no tan sols són intel·ligents, sinó que aporten una força emocional que els homes no tenen. Hi haurà més diversitat. Les dones aportaran no únicament la seva capacitat, sinó també les seves opinions a les empreses i al Govern.

—No tem que hi hagi oposició?

—Sempre hi ha oposició a les coses noves, els llibres d'història n'estan plens. Però aquesta oposició pot aturar els canvis? No ho crec. Avui el món és diferent de fa tan sols 15 anys. Tothom disposa de tota la informació en tot moment. Tothom sap què pot fer amb el seu talent també fora de l'Àrabia Saudita. Per això dubto que algú pugui bloquejar els canvis previstos. ●